

рекохъ: „Що му трѣбва вече стока! Чакай да се погрижамя за душата му“.... И продадохъ половината отъ овцетѣ и раздадохъ паритѣ на сиромаситѣ за Богъ да прости. . . .

— Ами останалитѣ, кждѣ сж, бе овчарко?

— Послѣ се научихъ че си живъ и здравъ и че си идешъ. Тогава се зарадвахъ, продадохъ и останалитѣ овце, само една оставихъ, и раздадохъ паритѣ на сиромаситѣ за здраве на хаджията!

— Ами останалата кждѣ е, бѣ дяволе?

Останалата овца, дѣдо хаджия, привързахъ въ градината да пасе. Не щѣшъ ли, пуста змия я ухапа по муцуната и я заклахъ. Ако не вѣрвашъ, ето ѣ кожата, донесохъ ти я. Това ми е смѣтката, дѣдо хаджи. Чиста и ясна. Тѣ и отъ мене ти донесохъ едно гърне съ кисело млѣко. Заповѣдай!

Ядосаниятъ хаджия нѣмалъ що да стори, вдигналъ гърнето съ киселото млѣко и го излѣлъ на овчаря на главата. То потекло и му зацапало цѣлото лице. Слѣдъ това хаджията го изтикалъ на улицата и затворилъ вратата.

Около овчаря се набрали много хора и се чудили, що се е случило съ него.

А той имъ отговарялъ:

— Кому сж чисти смѣткитѣ, така му е бѣло лицето!

